

МИЛИЦА БУРОВИЋ

GLISSANDO

ЧУДЕСНА ТКАЊА

*Понекад, када се каици сјоје,
мрежњача шамна зајочне ткање:
тка нова протрансјава, нове боје,
тка нови свеи измеђ сна и јаве.*

*Зеница стирљиво искром сјајном
ослика, као на плаину меком,
предео који одице тајном,
лејотом, мистичном и далеком.*

*Телом немири нови протрује,
ум лако такне чудесна ткања,
слобода води и обликује
нове покреће и осећања.*

*И док несвесно испружаи руке,
ћелије фину тканину кроје,
вечерњи протјаји нове луке
чекају уморне мисли твоје.*

*Злаине се ниши сјлеиу у влакну,
попоци нови теку кроз ткава,
и твоји погледи начас такну
свеи који срце брижљиво скрива.*

Осећањџ њајњу чудну, дубоку,
а јајњо осмежа њеби хрли
и једна њојла суза у оку
њрозрачну свејлосиј живојња грли.

GLISSANDO

Пажљиво слуша њројок, иде њејовим њрајом.
Мисли како се гзраде, како расјачу чари.
Тај најовецјјај сјаја из несна њроквари
и свирач склоји очи у њојрази за блајом.

Звук се ојвара нођу у њежње нејрејледне
да се за уздах вежу нежностји њокidane,
мир који кроји билку цјјо неојрезно јлане
њоји нојјама новим њрсјје њолејја жедне.

Расјорен жаром слујњње, крене кроз надахнуђа,
дирке њокорне, меке, весла њодајйна валу,
вејшар усјшње једра, нога њакне једалу,
барка зајшцјјем дуце зајлови у бесјуђа.

Ток му њенуцав, бујан, њокреј њомамно њију,
додир учи да сјозна цјјо мисао савлада,
у занос дижу воде онде гђе дубље јпада,
гђе му сазвучја крхка сазру у мелодију.

Плављена немирима, зајшјира у њом сјлејју
искра којом се, намах, замисли ујојјуне
исјшм јламеним њољем од чекиђа до сјруне:
и кад радоцјју блесне и кад склизне у сејју.

И кад из вира јлаха руке у сјокој зађу,
кад се њољујцем реским у мук дубоки грезне,
онде гђе се каденцом њодводним сјајем чезне,
кроз разуђеносј њену мисли ојшочја нађу.

И кад је назре око, њривидом док се злајши,
њружену рубом кајка низ јлавей недојледну,
у дражи коју речи никада не досејну,
њросјраној њек њолико да је звук обухвајши.

ИМПРЕСИЈА

Лишћем јесењеџ већра мисао одлељуја
у чар и чемер зиме; блесне коћреном иња,
кроз пролећа далека, сејно, кица ромиња,
йламом минулоџ лејта ружа ожилъка буја.

Дрхџајем йренуџи занос йтихе врџове буди,
лейоџа бива блиска кроз цвасџи расџрснуџа
и не йосџоји ницџџа цџџо би моџло да сџуџа
йлаху маџџу свеџла цџџо навире у џруди.

Ту блаџу йлиму зрака мисао не йремосџи,
кроз око и кроз осеџ лако йродре у йкива,
и слаџовима бола вечџџо се йрелива
у неумџџне воде – знамење йролазносџи.

Пролећном сузом клија, йајна йаџџе и склада,
йоџлом озледом лејта, расџ јој се сунцем йуни
у обрисима маџле свежањ раскоцџни круни
зима цџџо йрахом снежним сџокојно йада, йада.